

Sygn. akt V CNP 26/15

POSTANOWIENIE

.Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi J. J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
w K. z dnia 20 listopada 2014 r.

w sprawie z powództwa J. J.

przeciwko Okręgowej Izbie Radców Prawnych w K.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 29 października 2015 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą powódki J. J. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 20 listopada 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Judykatura wskazuje, że wszystkie wymogi skargi wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. muszą być spełnione, aby pismo strony można było uznać za skargę (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2007 r., III CNP 78/07, nie publ.). Brak któregokolwiek z elementów konstrukcyjnych skargi jest brakiem istotnym, nie usuwalnym w postępowaniu naprawczym i powoduje jej odrzucenie a limine (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 26/05, nie publ.).

Przedstawiona skarga przedmiotowym wymogom nie odpowiada, a jej wady mają charakter nieusuwalny. Skarga nie spełnia bowiem wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 2 oraz 5 k.p.c.

Pierwszy z tych wymogów dotyczy obowiązku przytoczenia podstaw skargi, co polega na określeniu, czy skarżący zarzuca naruszenie prawa materialnego (takim prawem nie są uchwały osób prawnych), czy uchybienie przepisom proceduralnym, przy czym konieczne jest przytoczenie konkretnych przepisów naruszonych przez sąd. Obowiązek ten jest wyraźnie wyodrębniony w przepisie, co

oznacza, że nie może być utożsamiany ze wskazaniem przepisów, z którymi orzeczenie jest niezgodne. Kwestia ta wielokrotnie była wyjaśniana w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Zgodnie zaś z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., skarżącą obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżąca musi „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CNP 23/05, OSNC z 2006 r., nr 7 – 8, poz. 140). Nie chodzi tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylene orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (zob. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt I CNP 50/08, nie publ.). Skarżąca uzasadniając to, że w niniejszej sprawie wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe wykazała niedopuszczalność skargi kasacyjnej, ale nie przeprowadziła analizy prawnej możliwości skorzystania z innych środków prawnych, poza ogólnikowym zasygnalizowaniem niedopuszczalności skargi o wznowienie postępowania.

Odnosząc się do uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody i mając na uwadze to, że składnikami szkody wskazywanej przez skarżącą są m. in. koszty procesu, należy zauważyć, iż koszty procesu, którymi strona została obciążona, nawet gdyby zostały one już uiszczone przed wniesieniem skargi, nie stanowią

szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. (zob.: postanowienie SN z dnia 26 czerwca 2008 r., sygn. akt I CNP 47/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 23 sierpnia 2007 r., sygn. akt I BP 24/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06 nie publ.; postanowienie SN z dnia 27 lipca 2006 r., sygn. akt II BP 11/06, OSNP z 2007 r., nr 15 – 16, nr 223).

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.